

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Neišgirsti baltųjų rasės didvyriai

6 dalis

Voltas Disnėjus

Nenorėtumėte, kad jūsų gyvenimo istoriją parašytų Mare Eliot. Nebent būtumėte žydas marksistas arba žydus mylintis rasės išdavikas. Suprantama, nė vienas save gerbiantis baltasis negali tikėtis sąžiningo elgesio su šia biografe. Bet kol dar esate gyvas, neturėtumėte ko bijoti tokių kaip ponas Eliotas. Nes jis yra vienas iš tos naujos "politiškai korektiškų" grifų veislės, kurie puotauja ant mirusių žmonių reputacijos. Pigus ir lengvas būdas sukelti kontroversiją dėl knygos (kontroversija = pardavimai) - apšmeižti kokią nors patogiai mirusią asmenybę, kurios atminimas vis dar visuotinai gerbiamas. O jei minėtoji auka nebuvo žydų draugas, tai bet kurio literatūrinio šakalo šansai sulaukti šlovingų recenzijų tokiuose hebrajų burnos organuose kaip "New York Times" yra beveik užtikrinti. Tokių nekrofilų

Walt Disney

bailumą pabrėžia tai, kad asmenys, apie kuriuos jie rašo, negali apsiginti, nes jie visi yra mirę.

Išdraskę tokių baltųjų didvyrių kaip Henris Fordas, H. L. Menckenas ir Čarlzas Lindbergas šlovę, įžūlūs žagintojai ėmėsi kito savo įkyrumo objekto, šį kartą ne ko kito, o Volto Disnėjaus. Jei kam nors ir nereikėjo prisistatyti, tas žmogus buvo dėdė Voltas, vienas iš labiausiai visuotinai mylimų XX a. veikėjų. Taip buvo iki tol, kol Mare Eliot nusprendė susižerti honorarą, užsitarnaudama sionistų valdžios palankumą ir dosniai išniekindama tikro arijų genijaus vardą. Todėl neturėtų stebinti, kad kita Elioto knyga, "Down Thunder Road" ("Griaustinio keliu"), yra išpuikęs Bruce'o Springsteeno išaukštinimas. Taigi autorius yra vienas iš tų perbėgėlių baltųjų kultūros priešių, kurie pardavė savo rasę, išpūsdami drastiškai pervertintą košerinio rokenrolo šlovę, o autentiškus baltųjų didvyrius, tokius kaip "Fantazijos" kūrėjas, tepa rašalu ir stengiasi nustumti į šalį dėl nenuosekliaus riebiai šūkaliojančio žydo iškraipymo. Ironiška, bet būtent tie dalykai, kurie Eliotui atrodo baisiausi, yra kaip tik tie Disnėjaus gyvenimo įvykiai, kuriems bet kuris sveiko proto skaitytojas pritars. Ypač nacionalsocialistams "Holivudo tamsusis princas", kaip jis apšmeižtas biografijos paantraštėje, jų vertinimuose pakils aukščiau nei bet kada anksčiau.

Žydų spąstai "Disney

Nepaisant neslepiamo priešiškumo (pavydo?) savo objektui, autorius pirmą kartą spaudoje atskleidžia stebėtiną Walto Disney'aus nacionalsocialistinės kilmės mastą ir jo visuotinai nežinomą, visą gyvenimą trukusią kovą prieš žydų vykdomą studijos ir šalies užvaldymą. Eliotas pasakoja, kaip V. Disnėjus pradėjo savo karjerą kaip jaunas, nežinomas iliustratorius, kai 1920-ųjų pradžioje paliko namus Kanzase ir bandė įsitvirtinti Holivude. Pirmasis Walto personažas - Alisa (pagal Lewisą Carrollą) - pademonstravo jo novatorišką kino techniką, kurioje animacinės figūros buvo derinamos su gyvais aktorais. Tačiau, kad Alisa būtų sėkminga, jam reikėjo platintojo. Tada, kaip ir dabar, filmų platinimas buvo privati žydų, kurie tarsis instinktas nuo pat pirmųjų kino atsiradimo dienų jautė jo neregėtą galią pasiekti ir formuoti pagonių masių protus, nuosavybė. Todėl Miltonas Feldas buvo pirmasis Disnėjaus agentas, nukreipęs jį į Talmudo žiurkių lizdą - Niujorką. Ten jis pakliuvo į Margaretos Vinkler (Margaret Winkler) nagus. Ji rūpinosi pirmuoju jo "Alisų" serijos platinimu, už kurį jis gavo 1 500 JAV dolerių už filmą - vargu ar to pakako gamybos išlaidoms pateisinti, tačiau tai buvo nuolanki pradžia, už kurią naivus Vidurio Vakarų menininkas buvo nuoširdžiai dėkingas.

Tačiau po kelių mėnesių Vinkler jam pranešė, kad sumažina išmokas beveik perpus, nes jo serialas nebuvo gerai įvertintas ir prarado pinigus kasoje. Eliotas rašo: "Disnėjus buvo kur kas mažiau susirūpinęs dėl sumažinimo nei dėl to, kodėl jo filmai nebuvo sėkmingesni. Jis negalėjo žinoti, kad Vinklerio sprendimas nesusijęs su jo filmų kokybe. Iš tikrųjų Disnėjaus filmai buvo vieni iš sėkmingesnių Vinklerio filmų ir buvo pradėję pelnyti nuolatinį populiarumą rytinėje pakrantėje. Tačiau neseniai ištakėjusi už Charleso B. Mintzo, buvusio "Warner Bros." užsakymų agento, Vinkler perdavė jam visą savo įmonės kontrolę. Mintzas nedelsdamas sumažino visus mokėjimus bendrovės tiekėjams, neatsižvelgdamas į tai, kiek jų filmai uždirbo." Dabar prasidėjo Volto Disnėjaus gaudymas.

Vieną dieną Mintzas netikėtai pasirodė "Hyperion" studijoje ir melavo Voltui ir jo broliui Rojui, kad "Alisos" serija atšaukiama dėl susidomėjimo stokos. Voltas "užsidarė savo kabinete ir išbuvo ten visą kitą dieną ir naktį, atsisakydamas su kuo nors kalbėtis ir kaltindamas save dėl bendrovės nesėkmės. Jis nežinojo, kad Mintzas reguliariai važinėjo iš Niujorko į Holivudą ir derėjosi su "Universal Pictures" įkūrėju Carlu Laemmle'iu dėl animacinio triušio, kuris konkuruotų su itin sėkminga katino Felikso serija. Kai šis susitarimas buvo baigtas, Mintzas sugalvojo būdą, kaip ne tik priversti Disneisus sukurti naują personažą, bet ir, jei viskas vyks pagal planą, "bambekliai" (ar "gėjai"? AVS), kaip Mintzas už nugaros vadino Disneisus, galiausiai ims maldauti, kad jis perimtų jų studiją ir taip įtvirtintų susitarimą. Praėjus kelioms dienoms, Mintzas dar kartą apsilankė "Hiperione", šį kartą su "geromis naujienomis". Jis pasakė broliams, kad galėtų išgelbėti jų sandorį, jei jie sugalvotų originalų animacinio filmo personažą, pavyzdžiui, triušį."

"Disney" triušis spąstuose

Visiškai suklaidintas, kaip jis manė, palankiai nusiteikusio platintojo žydo pagalbos, Voltas pervargęs, kad galiausiai sukurtų "Osvaldą, laimingąjį triušį". Kas Osvaldui turėjo pasisekti, paaiškės po kurio laiko. Mintzas, kaip parduotas tarpininkas, gavo dvigubą platinimo mokestį, pasirašydamas "rašalą" ir savo neįsitraukusios žmonos fiktyviai agentūrai, "taip sukurdamas dvi korporacines stoteles tarp Volto ir Laemmle". Osvaldas iš karto sulaukė milžiniškos sėkmės, atnešusios "nemažą pelną" žydui agentui ir žydui animaciniam filmui. Jis pradėjo maištauti tik tada, kai atsitiktinai sužinojo, kad Mintz ir Laemmle slapta susižeria papildomus milijonus, pardavinėdami Osvaldą žaisluose, batonėliuose, drabužiuose ir kituose vaikiškuose daiktuose, ir visa tai darė be jo žinios, sutikimo

ar dalyvavimo. Mintzas apsimetė užjaučiantis ir atkalbėjo jį nuo bet kokių veiksmų, galinčių supriešinti Didįjį poną Carlą Laemmle'į.

1928 m. vasarį, kai "Osvaldas ir laimingasis triušis" tapo populiariausiu animaciniu filmu visoje Amerikoje, Disnėjus su žmona Lilian nuvyko į Niujorką pratęsti sutarties su Mintzu, kuris "su malonumu pristatė Voltą įvairiems prodiuseriams ir režisieriams, atvykusiems susitikti su jaunuoju Holivudo animatoriumi". Tą pačią dieną Mintzas pasisodino Voltą savo puošniame biure Penktojoje aveniu. "Tuomet, negaišdamas laiko, Mintzas tyliai ir intensyviai, kitaip nei per pietus, perdavė tai, kas, anot jo, buvo vienintelis ir nepakartojamas jo pasiūlymas. Nuo šiol Disnėjaus avansas už animacinį filmą turėjo būti sumažintas nuo 2 250 iki 1 800 dolerių. Jei tai būtų nepriimtina, vienintelė alternatyva būtų "Snappy" (Mintzo agentūra) perimti visą tolesnę Osvaldo animacinių filmų gamybą. Ir, kaip Mintzas įspėjo Voltą, jis tam pasitelks paties Disnėjaus darbuotojus! (Elioto kursyvas)" Tipiškai jidiš konspiracinės pastangos jau vyko tolimajame Holivude tą pačią akimirką, kai Mintzas per pietus vaišino Voltą, kai dauguma Disnėjaus animatorių tuo pat metu "įteikė savo atsistatydinimo pareiškimus ir priėmė darbą "Snappy". Pasinaudojęs Disnėjaus nusivylimu dėl netikėto ultimatumo, Mintzas apsimetė, kad nusileidžia, ir pasiūlė Waltui pasilikti teises į Osvaldą, jei tik "Snappy" gaus teises į 50 % "Disney" studijų. Tai buvo amžina istorija apie velnio kėslus užvaldyti žmogaus sielą.

Rojui patarus, Voltas atsisakė teisių į savo kūrinį - laimingąjį triušį Osvaldą - ir taip prarado visas pajamas, tačiau išsaugojo savo smarkiai sumažėjusios studijos nuosavybę. Su pavogta nuosavybe išnyko ir visos viltys dėl ateities, todėl Voltas su Lilian liūdnai patraukė į ilgą kelionę namo. Tačiau būtent šioje slegiančioje kelionėje arijų genijus, reaguojantis į didžiules kliūtis, gimė Walto Disney'aus vaisingame intelektu ir sukūrė Peliuką Mikį. Visa kita - istorija. Visiškai užgožė naujojo personažo likimą Osvaldo Laimingojo triušio, kuris iš pradžių pasirodė toks populiarus vadovaujant Disnėjui. Tačiau be savo kūrėjo Osvaldo sėkmė greitai išseko ir jis vos po kelių ritinių nugrimzdo į užmarštį. Žydų pastangos gauti nuolatinį pelną iš Osvaldo ir bandymas užgrobti Disnėjaus studijas nuėjo perniek, o "Walt Disney Productions" XX a. trečiajame dešimtmetyje pelnė neregėtą pasaulinį pripažinimą.

"Disney" "Amerikos nacių partijoje"

Į savo meną nuolat žvelgęs Voltas nepastebėjo žydų bendrojo vardiklio, jungiančio Feldą, Vinklerį, Mintzą ir Laemmle'į, ir, naiviai leidęs žydams prisijungti prie jo

sparčiai besiplečiančios organizacijos, įsivėlė į dar vieną gyvybės ir mirties konfliktą su žydais. Be abejo, kol jis vis dar kovojo dėl egzistencijos, mažai kas tikėjo, kad po Mintzo sąmokslu jam pavyks sugrįžti. Tačiau sulaukus netikėtos sėkmės po "Peliuko Mikio", žydai vėl ėmė žvelgti į jį kaip į priemonę savo tikslams pasiekti. Tarp animatorių, kurie po Mintzo prisijungė prie Disnėjaus studijos, buvo ir Artūras Babitas. Voltui nežinant, Babbittas buvo ne tik žydas, bet ir FTB įvardytas kaip komunistams simpatizuojantis asmuo. Jis slapta ėmė rengti streiką, per kurį Disnėjaus darbuotojai ištrauktų į atvirai marksistinę Karikatūristų gildiją, pagrindus. Tai, kad tie patys darbuotojai buvo geriausiai apmokami animatoriai versle ir turėjo pavyzdines darbo sąlygas, neturėjo nieko bendra su Babbito reikalavimais, nes vienintelis jo ketinimas buvo paversti "Disney Productions" dar vienu raudonosios propagandos fabriku. Eliotas, išaukštinęs (ir netyčia demaskavęs) JAV komunistų partijos sukurtą Ekrano scenaristų gildiją ir manipuliacijas ja, krintosi, kad komunistai "ir toliau vaidino svarbų vaidmenį politizuojant Holivudo piliečius" ketvirtajame dešimtmetyje.

Anksčiau susidūręs su kapitalizmo žydų išnykimu, dabar Disnėjus susidūrė su komunistų žydais, ketinusiais perimti jo studiją. Metodai buvo skirtingi, bet priešas tas pats. Jis pagaliau atpažino, kas gresia, ir ėmė ieškoti atsakymų. Pasak Elioto, "tuo metu, kai Disnėjus padėjo organizuoti nepriklausomus kino kūrėjus, kovojančius su pagrindine kino industrijos dalimi, jis taip pat lydėjo Lessingą (Guntherį Lessingą), Disnėjaus advokatą ir artimą draugą) į Amerikos nacių partijos (sic) susirinkimus ir mitingus". Amerikos nacių partija buvo įkurta 1958 m., t. y. praėjus maždaug 20 metų po Elioto aprašytų įvykių. Mitingams, kuriuose dalyvavo Voltas Disnėjus, vadovavo Viljamo Dudlio Pelėjaus "Sidabriniai marškiniai" - ankstyvoji nacionalsocialistų organizacija, o ne partija, turinti kokią nors politinę darbotvarkę, išskyrus JAV neutralumo išsaugojimą.

Streiko iniciatorius Babbittas sekė Disnėjų į "Sidabrinų marškinėlių" susirinkimus ir šnipinėjo jį: "Prieš pat mums pradedant karą buvo nedidelė, bet labai ištikima ir, manau, legali nacių partijos sekėjų grupė. "Mein Kampf" egzempliorių galėjai nusipirkti bet kuriame Holivudo spaudos kioske. Niekas manęs neprašė eiti į susirinkimus, bet iš smalsumo nuėjau. Tai buvo atviri susirinkimai, juose galėjo dalyvauti bet kas, ir aš norėjau pats pamatyti, kas ten vyksta. Ne kartą ten mačiau Waltą Disney'ų ir Guntherį Lessingą, taip pat daug kitų garsių nacių paveiktų (sic) Holivudo veikėjų. Disnėjus nuolat eidavo į susitikimus. Buvau pakviestas į kelių žymių aktorių ir muzikantų, kurie visi aktyviai dirbo Amerikos nacių partijai, namus. Apie tai papasakojau savo draugei, kuri tuo metu dirbo žurnalo "Coronet" redaktore ir paskatino mane užrašyti tai, ką pastebėjau. Ji turėjo ryšių su FTB ir perdavė mano ataskaitas". Tai, kad marksistas Babbittas be jokių skrupulų

bendradarbiavo su aršiai konservatyviu FTB, kai reikėjo kovoti su naciais, neturėtų stebinti nė vieno, žinančio, kad dviveidiškumas žydų mentalitetui yra antroji prigimtis. Ne veltui Disnėjus jį vadino "vyriausiuoju kanalizacijos žiurke".

Peliukas Mikis ar tinginė žiurkė?

Tačiau tikrąjį politinį prabudimą Waitas patyrė klausydamasis nacionalsocialistų kalbėtojų. Pirmą kartą jis sužinojo faktus apie Holivudo žydizaciją ir ėmė suvokti savo dilemos su Mintzu ir kitais, po kurios sekė dabartinės jo bėdos a la Babbittas, priežastis. Ironiška, bet žydų įsigalėjimas Amerikos kino pramonėje niekur taip glaustai nepateiktas, kaip paties Mare Elioto prieš Disnėjų nukreiptoje biografijoje. Jis pabrėžia, kad kino filmai prasidėjo maždaug amžiaus pradžioje kaip visiškai gentiška įmonė, kuriai vadovavo išradėjas Tomas Alva Edisonas. Jis ir kiti jo kolegos arijai kinematografininkai puikiai suvokė savo visuomeninę atsakomybę, ypač vaikų atžvilgiu, rodyti etiškus, aukštos kokybės filmus, kurie būtų moraliai pagrįsti ir meniškai pakylėti.

Tačiau žydų instinktas, apeliuodamas į žemesnius masių polinkius, netrukus įžvelgė šios naujos žiniasklaidos priemonės finansines galimybes: "Edisoną labai trikdė staigus ir staigus pirmosios naujojo šimtmečio naujovės - Niujorko Žemutiniame Ist Saide (Lower East Side) atsiradusių gatvės prekiautojų nikelodeonų - pramogų salonų - populiarumas. Jis manė, kad jie nuvertino sudėtingą kino meną, nes siūlė "I peep show" ir kitas šiurpias pramogas, skirtas darbininkų kūniškiems malonumams patenkinti. 1910 m. Edisonas įkūrė pirmąjį kino teatrų susivienijimą, kuris buvo pavadintas "Trust". Jo tikslas buvo apsaugoti visuomenę (ir jo paties finansinius interesus) nuo amoralaus šlamšto, kurį jis vadino "žydų spekuliantais", kurie ne tik valdė nikelodonus, bet ir patys kūrė filmus jiems rodyti. Reaguodama į tai, nepriklausoma daugiausia žydų kilmės kino kūrėjų grupė, vadovaujama Carlo Laemmle'io, įkūrė savo platinimo organizaciją arba biržą, kaip jie ją vadino. Jie organizavo veiksmingą, nors ir nelegalų pogrindį, kad galėtų importuoti užsienio kino juostų žaliavą ir įrangą, kuri leido jiems toliau kurti filmus."

Tačiau Edisonas nebuvo pernelyg civilizuotas silpnavalis, kaip dabartiniai įmonių silpnapročiai. Jis suorganizavo savo šturmo desantininkus. Kaip teisingai rašo Eliotas, "jie sudaužė nikelidžių automatų salonus ir sukėlė gaisrus kvartaluose, kuriuose jie buvo įsikūrę". Tai buvo vienintelis žydams suprantamas argumentas ir jis suveikė. Niujorkas vėl buvo švarus. Tačiau žydai puikiai moka tik išgyventi, ir Laemmle'ių minia, "norėdama kuo labiau atsiriboti nuo Edisono", persikėlė į

Kaliforniją. "Ten jie rado pigų nekilnojamąjį turtą, puikų klimatą ir natūralią 3000 mylių buferinės zonos apsaugą. Kalifornija suteikė jiems antrą galimybę kurti filmus.

"Skirtingai nei ankstyvieji Rytų pakrantės kolegos, Holivudo studijų vadovai buvo mažiau suinteresuoti meniniais eksperimentais nei pelnu. Jie į ekraną rodė tai, kas buvo parduodama geriausiai. Visuomenė noriai mokėjo už sekso ir smurto kupinus filmus, ir Holivudas mielai juos kūrė. Tačiau Holivudo magnatai neturėjo supratimo, ką reiškia "socialiai priimtini" filmai. Jie nežinojo, ar jų filmai moralūs, ar amoralūs, ir jiems tai nerūpėjo. Jiems filmai buvo tik pelno siekimo, o ne išraiškos priemonės. Kuo daugiau pinigų filmas uždirbo, tuo jis buvo geresnis. Kai pramonė būdavo puolama dėl moralinio sugedimo, nė vienas Holivudo savininkas nemanė, kad problema susijusi su morale.

"Žinoma, būtent tai ir buvo problema. Tiems, kurie teisingai suvokė, kad Holivude dominuoja žydai, daugeliui valdžios ir privataus sektoriaus atstovų jie buvo tik pagonys, nesugebantys suvokti krikščioniškosios moralės esmės, o juo labiau jos projektuoti. Jie manė, kad Holivudo žydų verslininkai sugadino meno formą, kad uždirbtų pinigų, ir taip prisidėjo prie didėjančio moralinio Amerikos sugedimo. Henrio Fordo žodžiais tariant, jie buvo puikus didėjančios Amerikos problemos, jos šimtmečio tumoro "tarptautinio žydo" antplūdžio, pavyzdys".

Fordas taip pat nebuvo vienintelis garsus amerikietis arijietis, pasisakęs prieš hebraistinį Holivudą. Williamas Randolfas Hearstas, "nedraugavęs nei su žydais, nei su kino pramone", parašė seriją redakcinių straipsnių, kuriuose aprašė filmuose skleidžiamą išsigimimą ir marksizmą. "Hearsto kampanija susilaukė didelio palaikymo Kongrese, kur per daugelį metų kino moralės apibrėžimas išsiplėtė, įtraukdamas ne tik seksualines provokacijas, bet ir politinę subversiją. 1929 m. kovą JAV senatorius Smithas Brookhartas apibendrino, jo manymu, blogėjančią padėtį Holivude kaip ne ką kitą, kaip konkuruojančių studijų, kurioms vadovauja "būriai žydų", kovą dėl pelno seksualinės ir socialinės moralės sąskaita."

Peliukas Mikis ir svastika

Taip sužinojęs apie žydų galią Holivude, Waltas Disney'us nuleido šydą nuo akių ir prisiekė, kad jo studijoje žydų nebus. Be rūpesčio savo menu, jis norėjo kovoti su ta pačia grėsme, kuri kėlė grėsmę jo šaliai ir civilizacijai. Suprasdamas, kad narystė atviroje nacionalsocialistinėje grupėje tik dar labiau pakurstys priešų jam ruošiamą ugnį, V. Disnėjus įsitraukė į "garbingesnę" judėjimą "Pirmiausia - Amerika",

skėtinę organizaciją, jungiančią šalies konservatyvias, dešiniojo sparno ir net fašistines bei nacionalsocialistines grupes, įskaitant "Sidabrinius marškinėlius", ir taip visuotinai pasipriešino karo isterijai, kuri buvo kurstoma nuo šalies sostinės Vašingtono iki kino sostinės Holivudo. Voltas iš tiesų tapo atviru aktyvistu, net dalijosi viena kalbėtojų tribūna su Čarlzu Lindbergu masiniuose mitinguose "America First" ir radijo kalbose visoje šalyje,

Visada buvęs šmaikštus, jis negalėjo atsispirti slapta įterpti į savo iliustracijas paslaptingos paramos šiam reikalui. Neišvengiamai ir draugai, ir priešai tai suprato: Buvo tokių, kurie Disnevo darbuose pradėjo įžvelgti "slaptus signalus", įskaitant vieną atvejį - svastiką 1940 m. birželio 19 d. "Peliuko Mikio" animacinio filmuko paskutiniame skydelyje. Su šia juostele susiję nuogastavimai galiausiai pasiekė J. Edgardo Huverio stalą, kai vienas iš Disneino "gerbėjų" parašė Biuro vadovui laišką, kuriame citavo birželio 19 d. leidinį. "Gerbėjas" patarė, kad "paskutinėje Volto Disnėjaus "Peliuko Mikio" dalyje yra labai ryški dviejų sukryžiuotų natų pavidalo svastika". Iš tiesų minėtasis kabliukų kryžius neatrodo atsitiktinis, nes yra virš žodžių "senas kaubojus". Disnėjus, aistringas raitelis, tarp savo kolegų savaitgalio raitelių dažnai save vadindavo "old cowhand". Karikatūra tikriausiai buvo sumanyta kaip vidinis pokštas, vienintelė vieša vieta, kurioje Voltas jautėsi galįs save tapatinti su nacionalsocializmu, kad ir kaip paslaptinai.

Tuo tarpu Babbitto streikas kenkė jo studijai, nes iš jos buvo išvilioti pagrindiniai animatoriai. Žydai komunistai streikininkai dirbo ranka rankon su žydų kapitalistais kino magnatais, kurie vis dar troško vienaip ar kitaip kontroliuoti "Disney", pavyzdžiui, Franku Tašlinu, Harry Cohno kompanijos "Screen Gems" vadovu: Vienas pirmųjų, pasirašęs sutartį su Tašlinu, buvo Deividas Sviftas (David Swift), vienas jauniausių ir perspektyviausių "Disney" animatorių. Kai Voltas sužinojo apie Svifto planus išvykti, pasak dailininko, "galiausiai jis pasikvietė mane ir, pasitelkęs netikrą žydišką akcentą, pasakė: 'Gera, Deivy, berniuk, eik dirbti tiems žydams. Ten tavo vieta - pas tuos žydus'".

Didžiausias žydas užgrobia "Disney" studiją

Disnėjaus pastangos neleisti savo šaliai įsivelti į karą dėl žydų pelno išlaisvinimo netikėtai baigėsi iškart po Perl Harboro. Jo studiją užgrobė JAV kariuomenės pajėgos, o jis buvo priverstas šlifuoti propagandos trumpąsias temas, kurias jam pavedė ne kas kitas, o izdo sekretorius Henry Morgenthau, kruvino "Morgenthau plano", skirto vokiečių tautai likviduoti už neatleistiną antisemitizmo nuodėmę, autorius. "Jis karštai skundėsi Roy'ui ir Lessingui, kad studija dabar priversta

priimti "tą žydą", kaip Waltas vadino sekretorių, ne tik kaip patarėją, bet ir kaip visateisį partnerį, kuris nori viskam vadovauti. Voltui studija dabar veikė pagal Morgenthau žinią, kurią perdavė Disnėjaus pasiuntiniai - politinės propagandos filmai, kurie pelnėsi iš amerikietiškos pelytės Mikio, jo mylimosios Minnie, bičiulio Donaldo, draugo Gufio ir šuns Plutono populiarumo. Kartą Disnėjus savo mylimus personažus pavadino belaisviais, priverstais vaidinti kaip daugybė mažų pinokų į Strombolį panašaus Morgenthau."

Tačiau žydų okupacija "Disney" studijose truko neilgai ir 1943 m. kariuomenė pasitraukė. Vėliau Waltas tęsė kovą, nors ir bevaisę, su kylančia marksizmo banga, daugiausia liudydamas įvairiuose vyriausybės tyrimuose dėl komunistų skverbimosi į meno ir pramogų žiniasklaidą. Tačiau žydams daugiau niekada nepavyko įsitvirtinti "Disney Productions", bent jau kol jis gyveno, o jo vardas visame pasaulyje ir toliau buvo laikomas populiariosios kultūros meistriškumo sinonimu.

Disneilendą užplūdo žiurkės

1966 m. jam mirus, sulaukus 65 metų, studija atiteko jo įpėdiniams. Jų nesutarimai ir nekompetencija lėmė greitą Disnėjaus produkto ir korporacijos nuosmukį, sukėlusį pavojingą krizę jų meniniam ir finansiniam palikimui ir kartu atvėrusį naujas galimybes senajam priešui: "Neaukštas, apvalus vyras su kulkų skylėmis vietoj akių ir juodais plaukais, kuriuos vienas bendradarbis apibūdino kaip ne tokius tamsius, kaip jo širdis, Saulius Steinbergas priėjo išvadą, kad dabartinėje susilpnėjusioje būsenoje "Walt Disney Productions" puikiai tinka korporacijos perėmimui. Steinbergą patraukė nuolatinis Disnėjaus akcijų vertės mažėjimas. 1984 m. pradžioje Disnėjaus akcijos kainavo 45 dolerius už akciją, t. y. mažiau nei ankstesniais metais, kai jos vertė siekė 84 dolerius. 1984 m. pradžioje Steinbergas norėjo įsigyti sunkumų patiriančią studiją ir parduoti atskirus jos aktyvus - filmoteką, Burbanko studiją, atrakcionų parkus - už 100 dolerių už akciją, o tai būtų didžiulis pelnas, daugiau nei dvigubai viršijantis jo investicijas."

Tačiau Steinbergas buvo tik pirmasis iš šakalų, kuriuos "Disney Productions" nuosmukio metu priviliojo asmeninių galimybių kvapas: "Disnėjaus" įvykiai dabar patraukė Volstrito naujos rūšies arbitrų dėmesį - investuotojų į didelius įmonių, kurių akcijos staiga ir smarkiai pabrangs, akcijų paketus, kurie netrukus bus apiplėšti. Per vieną naktį į žaidimą įsitraukė vienas iš tokių arbitrų - Ivanas Boesky. Jo tikslas buvo ne perimti studiją, o tik pasinaudoti numatomu akcijų vertės augimu, kuris natūraliai atsirasdavo po bet kokių staigių didelių pirkimų -

Steinbergo, Rojaus E. Disnėjaus ar jo paties. Taip Boesky tapo ketvirtuoju pagal dydį "Walt Disney" studijos akcininku."

Galiausiai nebuvo jokio skirtumo, kuris iš šiukšlintojų galiausiai perims valdžią. Laimėjo Maiklas Eisneris (Michael Eisner), atsakingas už tokių "epinių filmų" kaip antinacistinis "Dingusios arkos ieškotojas", rasistinis "Karininkas ir džentelmenas" ir akiivaizdžiai bolševikinis "Raudonieji" platinimą. Remdamasi šiais finansiškai sėkmingais, nors meniniu ir moraliniu požiūriu abejotinais filmais, "Disney" direktorių valdyba, demoralizuota po 325 mln. dolerių "žaliojo šantažo" išmokos Sauliui Šteinbergui, leido Eisneriui tapti studijos vadovu. Kaip ir pridera, jis plačiai atvėrė "Disney" duris savo kolegoms išrinktiesiems, tokiems kaip Džefris Katzenbergas (Jeffrey Katzenberg) ir Ričardas Frankas (Richard Frank), "Paramount" vadovai, kurie išgelbėjo studiją nuo finansinio žlugimo, masiškai atleisdami darbuotojus ir smarkiai sumažindami Walto įvestą aukštą produkcijos vertės standartą.

"Disney Productions" iš tiesų atsigavo ekonomiškai, tačiau meniniu požiūriu taip ir neatsigavo. "Tačiau tarp džiaugsmingų šūksnių pasigirdo ir daugelio "Disney" veteranų nepatenkintų balsų. Ypač senosios kartos animatorius trikdė beveik visiškai kompiuterizuotas studijos animacijos stilius. Nors pats Voltas mėgo technines naujoves, daugelis "Disney" veteranų manė, kad studija atsisakė savo kūrybinio paveldo - ranka pieštos animacijos meno, tarnaujančio istorijos pasakojimui. Jie skundėsi, kad naujieji filmai atrodė tik menkai užmaskuotos daug geresnių originalų kopijos. Vienas ilgametis Disnėjaus animatorius teigė, kad "Mieloji, aš susiraukiau vaikus" su didesnių ir mažesnių vaikų motyvais iš tikrųjų buvo ne kas kita, kaip "Alisos stebuklų šalyje" perdirbinys. Istorijų kūrimo veteranas teigė, kad triušio Rodžerio personažas labai panašus į originalųjį Volto Osvaldą.

Žinoma, tikroji priežastis, dėl kurios nuasmenintas ir nuobodžiai bendrinis šiandieninis perpakuotas "Disney" produktas, yra ne Jay su bet kokiomis naujomis kompiuterinėmis technologijomis, o beveidžiai verslininkai, kurie dabar valdo didžiulę "Disney" imperiją, kurios jų bendraminčiai niekada nebuvo pakankamai kūrybingi, kad ją įsivaizduotų ar sukurtų. Netgi atpažįstamo Eisnerio nebėra: "Jis (Eisneris), galbūt bijodamas prezidento Bilo Klintono (Bill Clinton) pažado įvesti griežtesnį kapitalo prieaugio mokestį, išpirko didžiąją dalį savo akcijų pasirinkimo sandorių ir namo parsinešė 192 milijonų dolerių čekį.

"Burbanko užėjoje vieno iš pirminės "Disney" filmų kūrėjų komandos sūnus sėdėjo užkandinėje ir gurkšnojo viskį su limonadu, Žinia apie Eisnerio akcijų

sandorį privertė jį nusijuokti. Jis papurtė galvą, išgėrė gurkšnį ir atsilošė. Kaip manote, ką senasis Voltas būtų pagalvojęs apie žydą, uždirbantį tiek daug pinigų iš jo studijos?

Taip baigiasi naujausia didžiausio pasaulyje animatoriaus biografija. Viršelio viršelyje jo nuotrauka meta grėsmingo profilio šešėlį, kuris, akivaizdu, turėtų priklausyti Voltui Disnėjui. Tačiau vabalo snapu, godžia burna ir kabliuko nosimi atvaizdas nėra iš tolo nepanašus į arijų kilmės "Snieguolės" ir "20 000 mylių po vandeniu" kūrėją.